

власть е отвлѣчена и безсилна. Силата не е началото (принципътъ) на властта, но е условието.

При основанието на семейството и обществото, прѣвѣсходството на силата е дала на мъжътъ да играе голѣма роля, и, слѣдователно, една неупорима власть: защото семейството, злѣ закрилѣно отъ първобитното общество, се е защищавало само отъ мишцата на мъжътъ; и причината, че домашната власть е била толкова силна въ първобитнитѣ общества, е че тя е имала и политическа власть. Но въ нашитѣ образовани общества семейството въобщѣ е подложено на толкова малко вещественни опасности, щото ролята на въоръженъ защитникъ на семейството трѣбваше да изгуби своята важность. Обаче, тая идея още е живо напечатана въ умътъ на народната масса; и въ всичкитѣ разреди на обществото, мъжътъ знае че върху него лѣжи грижата да отстрани опасноститѣ, които би се появили. Жената, по нѣкога юначна, но естествено и по навикъ боязлива, има нужда отъ защитникъ, който да посрѣща за нея насилието и обидата. Мъжътъ е мишцата на семейството, и, ако не бжде и негова глава, ролята му се обръща на наеменъ слугител и покоренъ войникъ. Този който притежава силата е или господарь или робъ; нѣщо което не е така съ жената, защото тя може да не бжде върховната господарка, безъ да е слугиня. Ней остава едно владение и една извѣстна власть която мъжътъ не може да ѝ присвои безъ да извърши една неправда и безъ да стане смѣшенъ.